

Wyrok z dnia 30 stycznia 2001 r.
III KKN 284/99

SSN Ewa Gaberle (przewodniczący)
SN Wiesław Koziulewicz (sprawozdawca)
SN Józef Musioł

Sąd Najwyższy po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2001 r. sprawy E. M. skazanego z art. 98 KW z powodu kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego (...) od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 8 czerwca 1998 r., sygn. akt (...) uchyła zaskarżony wyrok i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 KPK w zw. z art. 45 § 1 KW postępowanie wobec E. M. umarza, a kosztami procesu w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Uzasadnienie

Sąd Rejonowy w W. wyrokiem z dnia 8 czerwca 1998 r., sygn. akt (...) uznał E. M. za winnego tego, że „w dniu 19 grudnia 1997 r. o godz. 15.20 na placu manewrowym PKS w W. kierując samochodem marki O. o nr rej. (...) nie zachował należytych środków ostrożności w wyniku czego uderzył w prawe tylne koło naczepy marki S. (...) holowanej przez samochód marki M. o nr rej. (...) wykonujący w tym czasie skręt w prawo” i za to na mocy art. 98 KW w zw. z art. 24 § 1 KW wymierzył mu grzywnę w wysokości 30 złotych.

Od tego wyroku kasację na korzyść skazanego E. M. złożył Prokurator Generalny, zarzucając rażącą i mającą wpływ na treść orzeczenia, obrazę przepisu art. 413 § 2 pkt 1 KPK, polegającą na nie określeniu w przypisanym oskarżonemu czynie na czym polegało zagrożenie bezpieczeństwa osób w następstwie niezachowania należytej ostrożności podczas kierowania pojazdem poza drogą publiczną, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania wobec przedawnienia.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Kasacja zasługuje na uwzględnienie.

Wprawdzie zaskarżony wyrok nie zawiera uzasadnienia, co utrudnia kontrolę rozumowania Sądu Rejonowego, ale zebrany materiał dowodowy pozwala na uznanie, iż jest on nietrafny, z przyczyn podanych w zarzucie kasacji.

Otóż wykroczenie przewidziane w art. 98 KW może występować w dwóch postaciach.

Pierwsza polega na prowadzeniu pojazdu poza drogą publiczną bez zachowania należytej ostrożności i spowodowaniu zagrożenia dla innych osób. Jest to zatem wykroczenie materialne, gdyż skutkiem musi być zagrożenie bezpieczeństwa innych osób (poza prowadzącym). Osoby te mogą znajdować się np. w pojeździe lub poza nim (por. J. Kochanowski - Przestępstwa i wykroczenia drogowe. Komentarz, 1991, s. 86 - 90).

Druga zaś postać wykroczenia z art. 98 kw ma charakter wyłącznie formalny (bezsłowny) i polega na niestosowaniu się do przepisów regulujących korzystanie z dróg wewnętrznych oraz innych miejsc dostępnych dla ruchu pojazdów (por. M. Bojarski, W. Radecki - Kodeks wykroczeń. Komentarz, 1998, s. 368 - 369).

Podmiotem wykroczenia z art. 98 KW może być każdy prowadzący pojazd. Sprawcą tego wykroczenia nie może być zaś pieszy. Kierując się treścią art. 5 KW należy uznać, że wykroczenie to może być popełnione zarówno umyślnie jak i nieumyślnie.

Trafnie zarzuca skarżący w kasacji, iż Sąd Rejonowy poza powtórzeniem treści ustawy nie ustalił na czym polegało nie zachowanie należytych środków ostrożności zagrażające bezpieczeństwu innych osób, nie wskazał również na czym polegało niestosowanie się oskarżonego do przepisów regulujących korzystanie z dróg wewnętrznych lub innych miejsc dostępnych dla ruchu pojazdów, ani nie podał czy, patrząc przez pryzmat art. 5 KW, należy uznać je za umyślne czy też nieumyślne. Brak tych ustaleń w opisie czynu przypisanego E. M. musi spowodować uchylenie zaskarżonego wyroku, albowiem zgodnie z art. 360 § 2 pkt 1 KPK z 1969 r., którego aktualnym odpowiednikiem jest wskazany w kasacji art. 413 § 2 pkt 1 KPK, wyrok skazujący powinien zawierać dokładne ustalenie czynu przypisanego oskarżonemu.

Kierując się powyższym Sąd Najwyższy uwzględniając kasację uchylił zaskarżony wyrok (art. 537 § 2 KPK) i wobec treści art. 45 § 1 KW (upływ karalności wykroczenia) postępowanie umorzył.